

PATRIARCHATUS CONSTANTINOPOLITANI. 219

abdicanum curat: *Eusebiumque* Nicomedia eò traductum Constantinopolis Episcopum renunciat.

Mortuo Eusebio, hi qui Constantinopoli fidem Concilii Nicæni summo studio amplectebantur, Paulum in Ecclesiam reduxerunt. Sed Constantius Imperator, cujus animus facillimè huc illuc impellebatur, Arianorum persuasum Paulum Constantinopoli exturbavit: & ad Cucufum Armenia minoris oppidum relegandum curavit.

Sozom. Hist. Eccles. l. 3. c. 6.
Theod. Hist. Eccl. lib. 2. cap. 5.

Ubi autem Paulum hoc modo ad mortem, ut obtendebant, imo ad regnum cælorum miserant, *Macedonium* in ejus locum sufficiunt.

Idem eod. lib. cap. 6.

Verumtamen Paulus Constantinopolitanus, Marcellus, Asclepas, & Lucius, suas Episcopales Sedes recuperaverunt: quandoquidem ex literis Imperatoris, his facta est potestas ad sua redeundi. Quin etiam Paulo Constantinopolim ingresso, cessit Macedonius, & separatim per se conventus egit.

Sozom. eod. lib. 3. cap. 23.

Sed postea Macedonium Episcopatus dignitate dejiciunt, tum quod multiplicis cædis author fuisset: tum quod Diaconum in stupro depræhensum recepisset in communionem.

Socr. Hist. Eccl. lib. 2. cap. 33.

Exturbato Macedonio, *Eudoxius* Sedem Antiochiæ Constantinopolis fedem posteriorem ducens, Episcopus Constantinopolis per Acacium & ejus familiares renunciatus est.

Idem ibidem.

Eudoxius Ecclesiæ Arianae Episcopus, statim post Imperatoris discessum, cum Ecclesiæ Constantinopolitanæ Sedem ad decem & novem annos occupasset, abiit è vita, Valentiniano jam & Valente tertium Consulibus. Quamobrem Ariani in locum illius *Demophilum* sufficiunt. Sed qui fidei Consubstantialis favebant, se tempus opportunum nactos arbitrati, *Euagrium* quemdam suæ ipsorum fidei fautorem designant.

Idem l. 4. c. 13.

Eodem tempore *Gregorius* ab urbe Nazianzo translatus, intra mœnia Constantinopolis in quadam Ecclesia perexigua conventus fecit. Ad quam quidem Ecclesiam, Imperatores postea templum amplissimum adjunxere, vocaverunt Anastasiam. Gregorius vir illustris, & homines ætate conjunctos pietate facillè superans, cum intelligeret quosdam ipsi obstrepere, quod homo exterius & peregrinus esset, lætus admodum de Imperatoris adventu, Constantinopoli amplius ætatem degere recusavit. Imperator vero, cum Ecclesiam admodum conturbatam offenderet, omni cura & cogitatione incubuit, uti pacem faceret, concordiam constitueret, & Ecclesias amplificaret. Itaque sine mora *Demophilo*, qui sectæ Arianae Episcopus fuit, consilium suum aperit, quæritque ab eo, utrum Concilio Nicæno fidem vellet adhibere, populum ad concordiam traducere, & pacem amplecti. Quo quidem ejus postulatum abnuente: Idcirco, inquit Imperator, si pacem & concordiam fugis, te ab Ecclesiis fugere mando. Quæ cum audisset *Demophilus*, & secum considerasset, quam difficile esset potentioribus resistere, convocata in Ecclesia multitudine, ipse in medio surrexit, verbaque ejusmodi apud suos locutus est: Fratres, scriptum est in Evangelio: si vos persecuti fuerint in una civitate, fugite in aliam. Igitur quoniam Imperator nos ab Ecclesiis segregat, sciatis velim, vobis cras extra civitatem conventus agendos esse. Hæc locutus egreditur.

Id. lib. 5. cap. 7.

Quocirca Ariani, qui annos quadraginta Ecclesiarum administratione potiti fuissent, cum concordiam, ad quam Imperator Theodosius illos hortabatur, fugerent, se ex urbe subduxerunt ad quintum Consulatum Gratiani, Theodosii autem Augusti primum, sexto Cal. Decembris. Qui autem fidem servabant Consubstantialis, hi in eorum venere loca, Ecclesiasque occupavere.

Id. ibid.

Ubi *Demophilus* sectæ Arianae Episcopus supremum vitæ diem confecerat, Ariani *Marino* suæ ipsorum sectæ Episcopo ex Thracia accersito, Episcopatum ejus impartiunt. *Marinus* autem, cujus temporibus secta Ariana divisa erat,

Id. lib. 5. c. 12.